

Tajinstveni morilec deklet.

(Pravica ponatisa pridržana.)

(Nadaljevanje.)

»Postal je nezvesti!«

»Izabela, otrok moj, ali je res, da

Jokaš?«

Mlada deklica, zatopljena v lično ročno

delo, pogleda z zasoljenimi očmi kvišku.

»Ze dva dni ga ni, mama!«

»Pa vendar ne misliš, da ga ne bi mo-

gle zadržati nepričakovane ovire? Saj je

vendar pisal in se opravičil!«

»Da, to je res storil, toda v njegovem

pismu je bilo med vrsticami — vsaj zame —

čitati marsikaj, da sem vsa nesrečna. Tako

hladno — brez sočutja je njegovo pismo,

mamica, Harry me nič več ne ljubi!«

Zadnje besede done kot obupen krik

smrtno ranjenega srca. Sedaj se gospa John-

son resno razhudi in kara svojo hčerko re-

koč:

»Izabela, v resnici si še cel otrok! Ka-

ko neki moreš tako govoriti o Harryju?

Resnično in odkrito te ljubi, poroka se bo

visti v jeseni, sedaj pa mi prideš s takim

nastopim!«

Izabela si obriše solze in tiho odvrne:

»Harry se je v zadnjem času zelo iz-

premenil: mnogokrat zdi se mi, da je po-

stal popolnoma drug človek!«

»Ali Izabela!«

Deklica se je naenkrat popolnoma iz-

premenila. To ni nič več tisto plašno, po-

hlevno dete, marveč žena, ki vidi svojo lju-

bezen v nevarnosti.

»Mama, Harry je postal čisto drugačen,

odkar prihaja k nam v posete gospodična

Norton.«

»Otrok, kako nerazsoden si! Harry se

vede napram mladji dami, kot se to spodobi

možu, ki hoče veljati za kavalirja, toda da-

lje se ne zanima za damo...«

»Da bi bilo samo to! Toda jaz se bo-

jim — bojim...« Izabela hoče nadaljevati,

kar se začnejo koraki po stezi, ki vodi k

vrtni utici.

»Ali ni Harry?« vpraša gospa Johnson-

ova in si natakne očala.

»Ne, Fred Polman prihaja,« odvrne Iza-

bela tiho in se dvigne s sedeža.

»Ah — moj nečak,« de gospa Johnso-

nova. »Kam pa hočeš Izabela?«

»Dovoli, mama, da odidem, da ne vidi

mojega objokanega obraza.«

Ne da bi čakala materinega odgovora,

smukne Izabela za bližnji grmič, kateri sko-

ro zakrije njeno nežno postavbo. Takoj nato

vstopi v uto Fred Polman, ki uljudno po-

zdravi svojo teto, potem pa se ozira okrog

sebe kot da nekaj išče.

»Ali si sama, teta?« vpraša čez nekaj

časa.

»Da! Kaj pa je s teboj, da si tako ne-

navadno resen?«

»Zato imam tudi dovolj vzrokov!«

Pa se menda nisi sprl s svojo zaro-

čenko?«

»Ne, kar imam povedati, se tiče Har-

ryja.«

»Ah —!« Gospa Johnsonova nastavi

uho.

»Poslušaj, teta,« nadaljuje Fred »dobro

veš, da sva si s Harryjem zelo dobra pri-

jatelja. Kljub temu pa ti moram povedati,

kar sem ne samo zvedel, ampak tudi na

lastne oči videl.«

»Prav radovedna sem, kaj mi poveš!«

Fred Polman ne opazi, da se grmovje v

bližini na lahko giblje.

»Draga teta,« prične znova, »povej mi,

zakaj Izabela ne spremlja svojega zaročen-

ca pri njegovih izletih z jadrnico?«

»Sport na vodi ji prav nič ne ugaja. Že

pogosto sem ji prigovarjala, da naj se ven-

dar udeležuje te zabave, toda zaman!«

Fred Polman otožno zmaže z glavo.

»Oh, da bi se bila Izabela vendarle dala

pregovoriti, vse drugače bi se bilo izteklo!«

»Ali Fred, povej vendar, saj me s svo-

jim zagonetnim pripovedovanjem le razbur-

jaš.«

»Dobro, teta, vse ti povem. Tvoja stvar

je potem, da o vsem v primerni obliki ob-

vestiš Izabelo.«

»Pred nekaj dnevi,« prične Fred, »sem

kot običajno veslal s svojim čolnom po Tem-

zi ter se peljal mimo malega otoka, ki ta-

ko romantično leži sredi reke.«

V grmovju se veje zopet prično majati.

»Tu opazim Harryjevo jadrnico pri-

vezano ob otoku; njegov čoln poznam že iz

daljave. Seveda to ni bilo nič nenavadnega,

saj ima Harry navado, da pogosto pristane

na tem otoku. Ko pa sem prišel bližje, sem

v svoje začudenje opazil, da je na jadrnico

privezan ličen čoln za veslanje, in končno

sem zagledal tudi Harryja, ki pa ni bil sam;

poleg njega je sedela neka dama...«

»O — vzkligne gospa Johnsonova.

»Seveda sem veslal le mimo,« nadaljuje

Fred, »toda iz daljave sem opazoval z dal-

logledom ter ugotovil, da je bila dama mla-

da, lepa krasotica. Oba sta bila dozdnevno v

zaupnem pogovoru, več pa nisem videl!«

»No, to še ni nič tako hudega,« reče

gospa Johnsonova in si nekako oddahne.

»Morda je bila s Harryjem katera njegovih

znank ali celo sorodnic, saj ima več sestr-

čen, ki goje vodni šport.«

»Še nisem pri kraju,« prekine Fred teto,

»zadeva me je jako zanimala in naslednje-

da dne sem svoj čoln zopet usmeril proti

otoku, nisem pa veslal mimo, marveč sem

na neopaženem mestu šel na otok in se od

tam plazil dalje, dokler nisem došel na to-

čko, odkoder sem mogel pregledati ves

prostor. In res, že zopet sta bila oba na oto-

ku, toda ne le samo v živahnem razgovoru,

marveč v tesnem objemu sta strastno po-

lubljala drug drugega...«

Tu pa prekine Fredovo pripovedovanje

glasen vzkliz ženskega bitja, ki se opoteka-

je prikaže izpod grmovja. Že prihitel deklici

Fred na pomoč in jo vjame v roke.

»Izabela,« se izvije Fredu iz ust »moj

bog, Izabela — —!«

Mlada deklica steza nežni roki po svo-

ji od osuplosti strmeči materi. Fred jo od-

vede v uto, kjer se ubogo dete napol neza-

vestno zgrudi v materino naročje.

»Moja uboga Izabela,« zdihuje postar-

na dama.

»Vse, vse sem slišala,« stoka preva-

rana deklica.

»Oh, Harry, zakaj si mi to prizadejaš?«

Fred Polman bi bil sedaj najraje tisoč

milijonov, toda nesreča se je že zgodila in

morda je še bolje, da si je Izabela že se-

daj na jasnem.

»Mama,« vzdihuje prevarana deklica,

»mama, kaj sem storila, da mi je Harry po-

stal nezvest?«

»Nič, nič, ubogo moje dete,« de mati, ka-

teri lijejo solze preko obraza, »Harry — je

podel človek, izbrisati si ga moraš iz spo-

mina.«

»Nikdar, nikoli, mama, ljubim ga tako

vroče, oh, tako zelo — — odvrne Izabela

in bridko, obupano vzdihuje.

»Moje ubogo dete, solze olajšajo bol,

samo ti obup je nekaj strašnega. Izjokaj se

na mojem srcu, saj si še mlada, nezvestega

pa moraš zaničevati!«

»Ne morem!« tarna uboga deklica.

Sedaj se oglasi Fred:

»Harryja bom poklical na odgovor, re-

če zelo resno.

»Ne, Fred, tega ne stori!« vzkligne Iza-

bela, »zaradi mene naj ne teče kri. Ti sam

imaš nevesto, kateri bi vsled tvoje smrti od

žalosti počilo srce, in Harry — ne — tudi

on ne sme umreti!«

»Izabela,« je prekine mati očitaloče,

»ali kljub temu še vedno ljubiš podleža?«

»Da,« dahne uboga deklica komaj sliš-

no, »ljubim ga, čeprav mi je neozdravljivo

ranil srce, ljubim ga in mi bo njegovo ime

tudi ob moji zadnji uri še vedno na jeziku.«

»Ne pusti je same,« pošepeče Fred teti.

»Nikakor ne,« mu odvrne ona ravnotako

tiho, »ker ji strašne stvari roje po glavi; ni-

ti sekunde je ne izpustim izpred oči.«

Izabela še vedno joka na materinih pr-

sih.

»Kaj naj sedaj napravim?« vpraša Fred.

»Ali imaš beležnico pri sebi?« ga vpra-

ša gospa Johnsonova.

Fred izvleče iz žepa beležnico.

»Potem piši, prosim te, kar ti bom na-

rekovala,« de gospa. »Morda si tako prija-

zen, da potem doma spišes pismo in ga od-

pošlješ gospodu Blaku, ker jaz nisem v stu-

nu pisati pisma.«

Fred pritrdi rekoč: »To se samoobsebi

razume, draga teta, zato ni treba nobene

prošnje, popolnoma sem ti na razpolago.«

»Torej piši:«

Gospodu Harryju Blak.

Obveščam Vas, da so mi razni vzroki

dali povod, da Vam prepovem Vaše na-

daljne obiske v moji hiši.

Vašo zaročko z mojo hčerko Izabelo,

smatram s tem za razdrto.

Gospa Johnsonova.

V srce segajoče tarnanje se izvije Iza-

bela iz ust.

»Mama, ljuba, dobra mama!«

»Vse, kar hočeš, ti dam, moje drago

dete,« reče mehko dama, »toda ne omeni mi

več moza, ki te je zapustil; za mene ga ni

več med živimi!«

Izabela skrije svojo glavo v materino

naročje. Fred se dvigne ter reče:

»Sedaj pa povem tudi ime dame, s ka-

tero občuje Harry — ta dama je gospodi-

čna Norton, vaša sosedka!«

»Vedela sem to,« tarna Izabela, »zle

slutnje sem imela že tedaj, ko je prvokrat

prišla v našo hišo, oh, Harry — Harry!«

»Kaj, ta — ničvrednica si je drznila?«

vzkligne gospa, pri čemur se ji oči groze-

če svetijo, »tako mi je poplačala moje go-

stoljubnost? Ha, to je višek nesramnosti!

— Že jutri pokličem zidarje, da postavijo vi-

sok zid mesto žične ograje, ki naj loči naš

vrt od njenega. Nič več je ne maram vi-

deti, ničvrednice, ki je uničila srečo mojega

edinega otroka.«

Po teh besedah se dvigne gospa Johnso-

nova, za roke pa drži Izabelo, sklonjeno

kot ravnokar pokošeno cvetko.

»Polji, dete moje! Sedaj ne bom preje

mirovala, dokler se ne umiri tvoja razža-

loščena duša. Tebi, Fred, pa iskrena hvala

za prinesečo vest. Pošlji pismo v mojem

imenu gospodu Blaku in s tem naj bo vse

pozabljeno!«

»On ni več moj prijatelj,« vzkligne Fred,

»zani imam samo še zaničevanje!«

Odgovorni urednik Anton Brandner.

Tiska »Zvezna tiskarna« v Ljubljani.

Izdaja konzorcij »Nove Pravde«.

Brzo-brzo
na vlak v CELJE
v veletrgovino
R. Stermecki
kjer kupite letos
sukno za moške in volneno za ženske obleke,
belo, pisano in rujevo platno, kakor
tudi vso drugo manufakturno robo po čudovito nizkih
cenah v veletrgovini R. Stermecki, Celje.
Trgovci engros - cene. — Cenik zastoj!

AVTO-VOZI
BREZ
BENCINA!
JUGO-HAG
LJUBLJANA
BOHORICEVA 24
TELEFON 560

Išče se dobrodoča gostilna v najem.

Ponudbe pod „Gostilna“ na upravo
„Nove Pravde“ Ljubljana, Gradišče 7.

Oglašajte v „Novi Pravdi“!

Najcenejše kupite manufakturno blago
v trgovini

Franc Rozman

CELJE, Glavni trg šte. 8.

Trboveljski premog in drva

dobavlja
Družba ILIRIJA, Ljubljana, Kralja Petra trg 8.
Telefon 220. Plačilo tudi na obroke. Telefon 220.

PROMETNI ZAVOD ZA PREMOG

D. D. V LJUBLJANI

prodaja premog

iz slovenskih premogovnikov

vseh kakovosti, v celih vagonih po originalnih ce-
nah premogovnikov za domačo uporabo kakor
tudi za industr. podjetja in razpečava na debelo.

remog I koks

vsake vrste in vsakega izvora ter priporoča
češkoslovaški in angleški koks za livarne in do-
mačo uporabo, kovaški premog, črni premog
in brikete.

Naslov: Prometni zavod za premog d. d. v
Ljubljani, Miklošičeva cesta št. 15/II.

Štefan Ferant

urar državnih železnic
Celje, Dečkov trg št. 3
priporoča svojo urarsko
in zlatarsko obrt. — Cene
solidne.

Tone Malgai

Pleska: za stavbe in pohi-
štvo, lakiranje vozniških
v ognju. Sobni slikar. Spe-
cijalni oddelki za črko-
karstvo na steklo, pločevino,
zid, les itd.

Delavnice Kolodvorska ul. 6.
Celovška cesta 121.
Naročila se sprejemajo v
Kolodvorski ulici šte. 9.

Vse pisalne, risalne in
šolske potrebščine do-
bite najceneje v papirni
trgovini

Miroslav Divic, Ljubljana
Sv. Petra cesta šte. 29.

-Lastna knjižarnica -
Velika zaloga šolskih
zvezkov, map in blokov.

Očala, ščipalci

ure, zlatino najbolje
kupite pri

Fr. P. Zajec,

izprašan optik in urar
Ljubljana, Stari trg št. 9.
Stekla natančno po zdrav-
niških predpisih.

